

копринени нишки; той изпусна строшената шпага на херцога. После побледнѣ като облакѣ, устата му се извиха въ черна джга, най-сетне отъ тѣхъ се изтрѣгна страшенъ викъ. Той пристѣпи отведнажъ четири крачки.

Предъ него залата се огъна, като огроменъ букетъ, нѣколко кринолини експлодираха и потънаха въ суматохата отъ костюми; задъ обѣрнатитѣ гърбомъ перуки на кавалеритѣ се виждаха напудренитѣ рѣще на дамитѣ, разперени отъ ужасъ. Отъ стената падна картина, стѣклената врата се разби въ искри, паркетътъ се наклони на страна, сякашъ на-тежалъ отъ струпаната навалица на дъното. Пажоветѣ се промѣкваха тичешкомъ, падайки въ бързината на едно колѣно; наблизо се чуваше високъ шепотъ, заглушенъ отъ ридания. Музиката спрѣ.

Донъ Педро бѣ останалъ самъ съ малката маркиза, той я погледна: тя се усмихваше. Ибрахимъ Хасанъ бѣ все още на две крачки отъ тѣхъ, ала тя не обърна никакво внимание, дори не се очуди: въ ржката ѝ вѣрѣтъ бѣ разперилъ широко бѣлата си опашка и отбелязваше невъзмутимо суетата. Ала Ибрахимъ Хасанъ пристѣпи гнѣвно, и извади отведнажъ кривата си сабя съ жеста на пророкъ.

Тогава Донъ Педро се наведе спокойно и цѣлуна ржката на малката маркиза съ съвършена учтивостъ, лицето му бѣ тихо като разпятие и мѣдрата му душа се изрѣзваше въ бледнина: той се наведе и цѣлуна ржката на малката маркиза